

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

แก้ทุกขเวทนา

นี่ที่เราพยายามชวนชวายนหาทองคำเข้าสู่คลังหลวงนี้ เพื่อบรรจุแก่นของชาติไทยให้แน่นหนามั่นคงไปเป็นเวลานานแสนนาน ที่ตั้งไว้ที่พยายามๆ เพื่อจะสั่งสมแก่นของชาติไทยเราขึ้นคือทองคำ อันนี้เป็นสิ่งจำเป็นมากที่สุด หลวงตาถึงได้รับกวนบรรดาพี่น้องทั้งหลายมาตลอดเลย แม้แต่ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันนั้นแล้ว ก็ยังเปิดบัญชีไว้ เพราะเราเข้าไปดูคลังหลวงเอง เรายังเห็นความบกพร่องของคลังหลวงอยู่เป็นปลีกย่อยไปอีก ที่ว่ามันคั้นนั้นแหละมันไม่คู่ จึงต้องเปิดบัญชีเอาไว้ แต่ไม่เที่ยวขู่เชิญเอาเงินมาเท่านั้นเอง แล้วแต่ท่านผู้ใดจะมีศรัทธา เปิดบัญชีไว้เราก็ประกาศให้ทราบทั่วหน้ากันว่าบัญชีนี้คือส่วนที่ค้ำยันเกาะคอเราอยู่นะ เป็นอารมณ์ให้ได้เกากัน เกาทงนั้นทางนี้อยู่นั้นแหละ จึงต้องให้พยายามกัน

เราจะเปิดบัญชีไว้ แต่ส่วนที่รับกวนพี่น้องทั้งหลายดังที่เคยปฏิบัติมา เป็นอันว่างขาดเลยเชียวนะ จากนั้นก็จะเหลือแต่คำประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบ เจือปนไปด้วยความอดความอ่อน อันนั้นดีนะ ๆ เรื่อยนะ นี่แหละจะให้อันนี้ขึ้นอีก หนุนขึ้นไปอีก พอหนุนเต็มนี้แล้วเรากุมิใจแหละ มีบกพร่องอยู่ตรงนี้ นี่คือหัวใจแท้ แก่นแท้ของคลังหลวงเราคือทองคำ จะติดหนี้ติดสินอะไร ๆ เราก็มีเครื่องประกันตัวเราอยู่ตลอด ๆ ถ้าอันนี้ขาดไปเท่าไรก็ขาดไป พออันนี้หมดเมืองไทยจม นั่น ลำคัญตรงนั้นนะ นี่ก็จะเร่งใส่เดือนสิงหานี้ เพื่อให้หนักในจุดนี้ เพื่อไว้ข้างหน้าให้เบาหลังบ้าง ไม่งั้นจะหนักข้างหน้า เราจึงให้หนักทางนี้ช่วยหนุนกันให้ทางนี้เบาหลัง เพื่อไว้อย่างงั้น

แต่เราก็แน่ใจว่าทองคำเราจะได้ ๕๐๐ กิโลเป็นก้าวแรกเลยนะ หมายถึงก้าวแรกเหยียบปัจุบันนี้เป็น ๕๐๐ กิโลเลย จากนั้นก็คืบขึ้นไปจนกว่าถึงขณะมอบ จะได้เท่าไรก็เพิ่มไปจาก ๕๐๐ ส่วน ๕๐๐ นี้เป็นอันว่าติดแนบเลย ขาดไม่ได้ ขาดสตางค์หนึ่งไม่ได้เลย เรียกว่าเด็ดขนาดนั้นแหละ เด็ดถึงขนาดที่ว่า ๕๐๐ กิโลนี้จะขาดไปสตางค์หนึ่งไม่ได้เลย เหยียบปัจุบันเป็น ๕๐๐ ทันที ก้าวที่สองจะได้เท่าไรก็ค่อยเพิ่มไป ๆ คือตั้งเอาไว้ ส่วนดอลลาร์เรามันก็ ๘ ล้านแล้วนะ เวลานี้ ๘ ล้านแล้ว ต่อไปนั้นก็ยังอีก ๒ ล้านเป็นอย่างน้อย แต่อันนี้ไม่ค่อยปักอะไรนัก แต่จุดมุ่งหมายที่เป็นจุดที่แน่นอนอยู่ในใจนั้น เรียกว่า ๑๐ ล้าน แต่ไม่ปักขาด

เหมือนทองคำ ทองคำนี้ปักขาดสะบั้นเลย เพราะหัวใจของชาติทั้งหมดอยู่ในจุดนี้ จึงต้อง หมุนลงจุดนี้ให้หนักทีเดียว ไม่นักไม่ได้

เมื่อวานนี้ก็ข้ามเขาภูพานลงไปทางนั้น ไปอำเภอเขาวง กุฉินารายณ์เขามารับของ เมื่อวานนี้ พอตีเราก็ก็นั่งติดกันกับกุฉินารายณ์ กุฉินารายณ์ทางนั้นห้วยผึ้งอยู่นี้ ทาง กุฉินารายณ์เขามารับของจากโกดัง เราก็ก็นั่งไปให้ห้วยผึ้งเมื่อวานนี้ เป็นอันว่าที่กาฬสินธุ์ได้ สองโรงเมื่อวาน รวมแล้วเมื่อวานนี้ ๕ โรง โรงทานของเราเป็นประจำไว้สำหรับโรงพยาบาล วันละ ๓ โรง ๔ โรง ๕ โรง เป็นประจำ ขาดไม่ได้เหมือนกันอันนี้ก็ดี อันนี้ก็เด็ดเหมือนกัน นะ เด็ดไปอีกประเภทหนึ่ง เด็ดเพื่อคนไข้ แล้วเมื่อวานนี้ก็มิผู้หญิงคนหนึ่งเขามา นี่ละที่เรา ว่าคนจน พี่น้องทั้งหลายทราบ เพียงเอกเทศรายหนึ่งของรายทั้งหลายนะ

เขามาเมื่อวานเขามาติดต่อด้วยความจนตรอกจนมุม มีลูกชายคนหนึ่งติดตัวมา ลูก คนที่สองอยู่ในท้อง แม่กับลูกชาย กับลูกอีกคนหนึ่ง ในท้องมาติดต่อขอเงิน เขามาติดต่อกับพระไว้เรียบร้อยแล้ว พระให้รอเวลาเราออกมา พอออกมาเขาก็รออยู่ที่นั่น มาขอเงิน เมื่อวานนี้ว่าติดหนี้เขา (๖๐,๐๐๐ กว่าบาทครับ หลวงตาให้ไป ๗๐,๐๐๐ บาทครับ) ค่าอะไรต่ออะไรๆ จะถูกเขาขับไล่ พอถึงอีกสองวันหรือสามวันเขาก็จะขับ เราดูคนก็ไม่มี ทำทางลักษณะจะมหาลอกเรา คือเดี๋ยวนี้คนเรามันหลายเล่ห์หลายเหลี่ยม เชื่อไม่ได้ง่าย ๆ พอเขามาพูดเราก็ดูด้วย ดูลักษณะ ดูทุกสิ่งทุกอย่างเต็มเลยละ พอเห็นว่าลจใจแล้วแหละ รวมแล้ว ๖๕,๐๐๐ นะ เมื่อวานนี้ รวมทั้งหมด ๖๕,๐๐๐ เราเลยให้ ๗๐,๐๐๐ เมื่อวาน เผื่อไป ๕,๐๐๐

พอตกลงเราก็ก็นั่งรับจ่ายเงิน ไปถึงกุฎยังเป็นอารมณ์อีก ไม่น่าใจอีกในการเก็บเงินของเขา เวลาเขาไปก็มีลูกคนเดียว ไม่มีเพื่อนมีฝูงเลย กระเป๋านี้ก็มีกระเป๋าคูหนึ่ง เราเลยรีบลงมาอีก ไปหาเขาอีก เขากำลังติดต่อกับคนที่จ่ายเงินอยู่ ไปก็เอาเงินให้เขาจ่าย แล้วเขาเอาเงินเข้า เราเลยต้องไปสั่งเสียทุกอย่างนะ นั่นเห็นไหมล่ะมันบกพร่องอยู่ เงินที่เศษที่เหลืออะไร กับเงินก้อนที่เราให้มันเป็นอันเดียวกัน พอลากออกมานี้ก็เห็นทั้งหมดใช้ไหมล่ะ นี่แวมมีตา พอเห็นนั้นเราเลยสั่งใหม่ แก่ใหม่ ยืนสั่งอยู่นั้นเลย ให้เอาปัจจัยที่จะใช้จำเป็นในเวลาออกเดินทางจากนี้ถึงบ้าน จะใช้ประมาณสักเท่าไร แล้วเผื่อ เอาไว้พอประมาณ นอกจากนั้นให้เก็บให้ตีให้หมดเลย อย่าออกมาให้ใครเห็นเป็นอันขาด เราบอก เอาออกดู เขาก็ใส่ในกระเป๋าเขาเอาผ้าห่อมัดเข้าไปในกระเป๋าของเขา

ไหนปัจจัยที่จะเอาใช้ตามทางเท่าไรดู กะพอไหมจากนี้ถึงบ้าน พอ แล้วรถละ งามถึงเรื่องรถเรื่องรา สูดท้ายเราก็ก็นั่งให้ ต.ช.ด.เราไปส่งเมื่อวาน เราไม่แน่ใจ ให้ไปส่งขึ้นถึง

นั่นเลย ให้ ต.ช.ด.ตามส่งไปเลย ไปถึงที่ขึ้นรถไปบ้านเขาเลย เราถึงได้นอนใจ ตายใจได้ เตียวเอาเงินไปนั้นแล้วเสร็จหมดกลางทางไม่มีเหลือ เพราะความเชื่อชา ดูลักษณะก็ไม่ค่อยฉลาดอะไรนัก เราดู ไม่ได้ประมาทเขานะ เราดูเพื่อจะอารักขาเขา ไม่ได้เพื่อทำลายเขา ถึงขนาดไปกุฎิแล้วยังไม่แล้ว ยังลงมาอีก ลงมากก็ไปเห็นจริง ๆ อย่างที่ว่า จึงต้องได้แยกปัจจัยเป็นจำนวน ๆ ออก เขาจะเอาทั้งหมดนี้ออก แล้วจะไปจ่ายนั้นจ่ายนี้ก็จะลากมาทั้งหมด เห็นหมดเลย เสียหมดเลย เราจึงให้แยกออก เอาไปใช้จากนี้ถึงบ้านเพื่อไว้พอประมาณ ส่วนนี้ห้ามไม่ให้ใครเห็นเด็ดขาด เก็บไว้ให้ดี แล้วสิ่งที่เก็บ ให้เขาเก็บให้เราดูด้วย ให้เขาใส่ลงในกระเป๋าของเขา เราเป็นคนยืนดูอยู่ อย่างนั้นแหละไม่แน่ใจ

นี่ก็ ๗๐,๐๐๐ เมื่อวาน นี้เรียกว่ารายย่อยในรายทั้งหลาย ที่เรียกว่าเป็นคนจน นี้ประเภทหนึ่ง จนนี้จนกว้างขวางทั่วประเทศไทยนะ ติดต่อกันทางโทรศัพท์ทางอะไร ๆ ถึงที่ถึงฐาน ให้คนไปสืบถามติดต่อกันจนเป็นที่แน่ใจ ควรจะช่วยเหลือเท่าไรเมื่อลงใจแล้ว ช่วยเหลือกันได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย โดยไม่มีความบกพร่องในเรื่องที่จะให้เกิดความเสียหาย บกพร่องประการใด อย่างนี้เราช่วยทั่วประเทศนะ ถ้ารายไหนเป็นเรื่องเฉพาะอย่างนี้ เราจะไม่บอกว่าเราช่วยคนนั้นคนนี้ ชื่อนั้นชื่อนี้ ผ่านไปเลย ๆ

นอกจากเขาลงหนังสือพิมพ์ ออกประกาศเราอ่านเราก็ติดตามหนังสือพิมพ์ไปดู ถ้ารายเช่นนั้นเราจะออกชื่อเขาบ้างก็ได้ ไม่ออกก็ได้ แต่ส่วนรายที่ผ่านเลยนี้ยังงี้ก็ไม่ออก เรียกว่ารักษาคักดีศรีเขา บางแห่งเป็นล้าน ๆ ก็มี ไม่ใช่บ่อย ๆ นะ ที่เป็นล้าน ๆ เพราะเหตุไร ความจำเป็นยังงี้ ๆ ถึงจะต้องช่วยเขาเป็นล้าน ๆ นี่มันก็บ่งบอกชัดเจนว่าสมควร เขาเป็นคนดีคนดีแล้วถูกเพื่อนฝูงในโรงงานเดียวกันต้มเสียแหลกละเลย พลิกตัวไม่ทันจะจม ถูกเขาจะไล่หนีจากบ้าน เรื่องราวเขาก็ติดต่อมา เราก็ติดต่อไปจนถึงที่ถึงฐานเรียบร้อยแล้ว จัดการส่งไปทางธนาคารเลย อันนี้จัดการให้ บอกรับรองไว้ไม่ให้ไต่ถาม อย่างนั้นนะ ถึงขนาดนั้น เราเป็นตัวยืนยันไปรับรองทางธนาคาร แล้วส่งเงินตามหลังไปเลย จนกระทั่งเรียบร้อยแล้วปล่อยเลย รายอย่างนี้แล้วเรียกว่าเจียบเลย ๆ อย่างนี้ก็มีอยู่มากเหมือนกัน ถ้ารายไม่ควรออกชื่อเราจะไม่ออก เพราะทำเพื่อให้ความร่มเย็นเป็นสุขแก่กัน เป็นสิริมงคลแก่กัน แล้วไปทำลายเขาด้วยประกาศชื่อเสียงเขาเป็นความเสียหาย เราจะทำไม่ลง สิ่งใดที่ควรจะผ่านเราจะผ่านเลย ถ้าควรจะบอกเราก็บอก มากนะไม่ใช่บ่อย ๆ นี่ประเภทคนจนจนหลายชนิดอีก เข้าใจไหมล่ะ

จากนั้นก็พวกคนไข้ คนไข้ตามจังหวัดต่าง ๆ หรือโรงพยาบาลไหนมีความจำเป็นเขาบอกมาหาเรา เราก็ส่งไปถึงโรงพยาบาลเลยว่าเป็นคนไข้ของเรา ๆ ให้เขาจัดการร้อย

เปอร์เซ็นต์ไปเลย อย่างนี้เป็นคนจนประเภทหนึ่ง จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่สถานสงเคราะห์ โรงร่ำ โรงเรียน โรงพยาบาล ที่ราชการต่าง ๆ ทั่วไปหมด เวลานี้เรือนจำก็มีอยู่สองโรงหรือสามโรง ที่ช่วยอยู่เวลานี้ อุดรเวลานี้กำลังปลูกสร้างหลังหนึ่ง แล้วสว่างแดนดินนั้นก็กำลังจ่ายเป็นงวด ๆ ลาดยานี่สองหลัง รวมแล้วสองหลังนี้อย่างน้อย ๓๐ ล้าน ขึ้นแล้วหลังหนึ่งถึงชั้นสามแล้ว หลังที่สองกำลังเทคาน ะยะนี้มีสาม หนองบัวลำภูผ่านมาแล้ว นี่ก็เรือนจำ นี้เรียกว่าทางวงราชการ เราก็ช่วยอย่างนี้

ส่วนอื่น ๆ มันมาเรื่อย ๆ นะไม่ได้หยุดได้ถอย อย่างที่เห็นนี้แหละเตี้ยมา ๆ เรื่อยไม่รู้จะทำยังไง ก็เราจะเอาเงินมาจากไหน มันไม่ใช่ น้ำมันหาสมุทรนี่นะ มันก็จนได้คนเราหมดไปได้ แต่น้ำใจสำคัญ เพราะฉะนั้นบางครั้งจึงติดหนี้ก็ติด คือน้ำใจ ไม่มีอะไรจะให้ แต่น้ำใจที่จะให้ด้วยเหตุผลที่ควรให้ แนะ ตกลงก็ เอ้า ๆ ติด อย่างนั้นแหละเรา เพราะฉะนั้นเราจึงไม่มีเงิน จึงได้บอกบรรดาพี่น้องทั้งหลาย เวลาหลวงตาตายไปนี้ เคยมีมาแล้วเป็นบทเรียนสำคัญนะ นี่ก็เราตามแกเอง เขาตั้งหน้าตั้งตาจะโจมตีหลวงปู่ฝั้น เวลานั้นลัทธิเปรต ๆ ฝึ ๆ มันมีมันคอยแทรกเข้าไป หลวงปู่ฝั้นท่านมีเงินอยู่ ตอนนั้นเงินราคาแพงกว่าทุกวันนี้ ๒๐ ปีมาแล้วนี่นะ ท่านบอกว่ามีเงินอยู่ ล้านห้า ๆ ห้าแสนให้ไปวัดนั้น ห้าแสนนั้นให้ไปวัดนั้น ห้าแสนนั้นให้มาทางอุดมสมพร ท่านสั่งเสียไว้หมดเราทราบนี่นะ

ทีนี้เวลาท่านตายลงไปนี้ เขาก็เอาบัญชีอันนี้ สมุดฝากของท่านมาประกาศว่ามีเงิน ล้านห้าแสน คนจนยุบไปหมด โอ้ ท่านอาจารย์ฝั้นเป็นที่เคารพบูชาของประชาชนทั่วประเทศไทย บทเวลาตายแล้วนี่กว่าท่านเป็นเศรษฐีธรรมดา ทำไมท่านกลายเป็นเศรษฐีเงินไปได้ออย่างนี้ได้ มากมายใช้ไหมละ ท่านต้องล่มจมไปในชื่อเสียง แต่สำหรับท่านเองไม่มีอะไรแหละ พอทราบอย่างนั้นแล้วเราก็ โอ้ ตาย ยังไงกันนี้ สมเด็จพระพนังวงศพอท่านทราบอย่างนี้ท่านก็บึงมาหาเราเลย พอตีไปเจอกันกลางทางจะเข้าบ้านตาดนี้ เราจะไปธุระตอนบ่าย ท่านพอเห็นรถเราไป ท่านก็เปิดไฟพาบ ๆ เราก็ให้แอบรถทางนี้ พอมาใกล้ ๆ โอ้ สมเด็จพระพนังวงศนี่นะ มากี่ลงทางนั้นเรากี่ลงทางนี้ เข้าหากัน ท่านก็เลยเล่าเรื่องราวให้ฟังอย่างชัดเจน เรากี่แก้ให้ท่านทันทีเลย เพราะเรารู้หมดเรื่องของท่านอาจารย์ฝั้น เอ้อ อย่างนี้เบาใจ ๆ จะไปแก้ข่าว กลับไปนี่แก้เลย ท่านว่า ไปเลยแหละ ที่ทราบเรียนนี้ไม่ผิด เราบอก นี่ละเรื่องราว

อย่างท่านอาจารย์ฝั้นท่านจะมีอะไร มันยังไปโจมตีท่านได้ นี่ก็เป็นคติเครื่องเตือนใจของพวกเรา เฉพาะอย่างยิ่งก็เตือนเรา เราถึงได้เตือนบรรดาพี่น้องทั้งหลายให้ทราบว่า เงินเราในบัญชีมีอยู่ แต่เงินเหล่านี้เราจะไว้อันนั้นเพื่ออัน ๆ เวลานี้ยังไม่ได้จ่ายใช้ไหม ทีนี้เรา

ตายไปเสีย เงินยังอยู่ที่นี่ เขาจะโง่โง่ เราจึงได้บอกว่าเงินจะมากกว่าในบัญชีนี้ก็ตาม ในต่อไปหรือกาลใดก็ตาม มันจะไม่มีเหลือเข้ามาหาหลวงตาแม้แต่บาทเดียว ให้พี่น้องทั้งหลายทราบไว้ หลวงตาไม่เคยคิดกับเงินแม้หนึ่งบาทสำหรับตัวเองนะ มีแต่คิดเพื่อโลก เพื่อสงสารทั้งนั้น จะเหลือมากน้อยเพื่อโลก ทุ่มลงๆ ทั้งหมดนั้นแหละ เหลือเท่าไรก็เพื่อเท่านั้น กรุณาทราบเอาไว้แบบนี้

สำหรับเราเราไม่มีอะไรแหละ ในหัวใจเราก็เปิดโล่งหมดแล้ว ไม่มีอะไรในหัวใจก็ดี ถ้าว่าอ้อมก็อ้อมเต็มที่มาแล้วได้ ๕๐ กว่าปี หมุนตัวเป็นเกลียวอยู่กับโลกกับสงสาร จิตเราไม่ได้หมุน จิตเราอ้อมพอทุกอย่าง มีแต่ความเมตตาสงสารโลกที่มันหมุนตัวๆ อยู่อย่างนี้ สำหรับเราเองเราไม่มีอะไร ตายเมื่อไรได้สบายเลยไม่คิดเป็นห่วง นี่เวลาเราจนจะตายยังเป็นห่วงประชาชนทั้งหลายมากๆ มันก็ไปอย่างนั้นเสีย มันไม่ได้มาหาเรานะ ที่ว่าเป็นห่วงเราอะไรไม่มีเลย นี่จึงเรียกว่าพอ

การปฏิบัติความดีงามเมื่อถึงขั้นพอ เป็นอย่างที่เราประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ไม่ได้หาโกหกอะไรมาหลอกพี่น้องทั้งหลายละนะ เอาความจริงมาพูดเลย เวลามันอ้อมมันอ้อมอย่างนั้น เวลาพอพออย่างนั้น พอแบบเลิศเลอ ไม่ได้พออย่างธรรมดาของโลกสมมุติพอกัน อันนี้พออย่างเลิศเลอ พอไม่มีใครคาดถึง รู้ได้เฉพาะผู้พอผู้เป็นเท่านั้นเอง นี่เราอุตสาหะพยายามก็เพื่อพี่น้องทั้งหลายนั้นแหละ เพราะจะอยู่กันไปนี้อีกนานสักเท่าไรๆ เป็นบ้านเป็นเมืองของเราไปนี้ พวกมันถ่วงถ่วงพวยไปอย่างนี้นานสักเท่าไร จึงต้องได้ช่วยเอาไว้ อะไรที่ควรช่วยได้เราก็ช่วยๆ เวลาหมดสภาพมันแล้วก็ติดฝังเลย ไม่มีปัญหาอะไรแหละ

นี่เราก็บอกไว้ถึงเรื่องการตายของเรา อย่ามาทำอะไรหุหุหุหุหุหุให้เราเห็นนะ เวลามีชีวิตอยู่เราจึงได้สั่งเอาไว้ การตายของเรานี้จะตายแบบกรรมฐาน ตายแบบนิสสัยของเรา ไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น อยู่ไหนก็เป็นนิสสัยคนๆ เดียว อยู่คนเดียว ไปคนเดียวอยู่ตลอด แม้แต่อยู่ในวัดพระเข้าไประยะกับเราไม่ได้นะ เราอยู่คนเดียวตลอดนะ ที่นี้เวลาจะตายเราก็จะตายแบบนั้น หุหุหุหุหุหุอะไร เงินทองข้าวของมากมายขนาดไหน ขนมาปรนปรือกันหมด ส่วนที่จะเป็นประโยชน์ไม่คำนึง เราจึงคำนึงคำนวณไว้เรียบร้อย

นี่เวลาหลวงตาตายแล้ว จะให้บรรดาคณะกรรมการ นี้บอกแล้วในพินัยกรรม ให้ตั้งคณะกรรมการขึ้นมา รวบรวมบรรดาปัจจัยทั้งหมดที่ได้มาเพื่อเผาศพหลวงตา แล้วให้คณะกรรมการรวมเรียบร้อยแล้วไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงทั้งหมด นี่เป็นพินัยกรรมของเรา นะ ส่วนเราจะเผาด้วยไฟ ศพอันนี้มันหมดสภาพแล้วเอาไฟเผากัน ส่วนสมบัติเงินทองนี้ ยังมีคุณค่ามีประโยชน์ต่อประชาชนของเราที่มีชีวิตจิตใจมีประโยชน์อยู่เท่าเทียมกัน จึง

สมควรอย่างยิ่งต้องมอบเข้าคลังหลวง เราก็บอกอย่างนั้นไว้เรียบร้อย อะไรอย่าให้ทรูหรา ซื่อนั้นมาซื่อนี้มาปรนปรีอ ควรที่จะเป็นสารประโยชน์มันไม่ได้เรื่อง เช่น กอนั้นสร้างนี้ ขึ้นมาประดับประดา อยู่ ทำทรูหราฟูฟ่า โรงหนึ่งนั้น โรงหนึ่งนี้ โรงหนึ่งราคาเท่าไรๆ รวบรวมเงินนี้เข้าไปซื้อทองคำมันตีขนาดไหน อันนี้พอทำงานเสร็จเรียบร้อยรื้อกันปังปังๆ ไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร เราจึงบอกไม่ให้ทำ บอกตรงๆ เลย

เรามันพอแล้วทุกอย่าง สิ่งเหล่านี้ก็พออาศัยคนเท่านั้น อย่ามาทำให้ทรูหราฟูฟ่า แบบที่เคยเป็นมานะ มีงานที่ไหนมีอย่างนั้นแหละ เรื่องคนตายนี้แหล่ งานยุ่งมากนะไม่ใช่ธรรมดา เราไม่ให้มันเป็นเรอบอกไว้แล้ว แต่จะเป็นยังไง มันดีอยู่นะ เวลาเราตายแล้ว พูดอะไรไม่ออกแล้ว มันจะทำอะไรมันก็ทำนะ ต้องมีผู้กำกับโดยคำสั่งเสียของเราอย่าง เต็ดขาดๆ เอาไว้

บ้านเมืองเราก็ค่อยรู้สึกว่ามันดีขึ้นเป็นลำดับลำดับเป็นที่พอใจเป็นลำดับๆ แหล่ ระยะนี้นะ ทางด้านไหนๆ ก็ค่อยดีขึ้นทุกด้านทุกทาง นี่ก็เป็นเพราะความรักชาติ ความเสียสละ ด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีของพี่น้องชาวไทยกันทั้งประเทศนั่นแหละ จะเป็นมาจากไหน เป็นจากพวกเรานี้ช่วย เพราะเราเป็นเจ้าของ เราเป็นผู้รักษาด้วยกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงต้องช่วยเหลือกันให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย บกพร่องตรงไหน เอา ตูมเลยๆ เท่านั้นละ แล้วมีอะไรอีก

(กราบเรียนหลวงตาเรื่องถวายทองคำ) อ่านเตี้ยวันนี้ก็ได้ไม่ใช่หรือ เออ อ่าน ผู้กำกับแหล่อ่าน อ่านเลย ฟังทั่วหน้ากัน (ร้านศรีมิ่งเมือง.อ.ศรีเชียงใหม่ วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ กราบแทบเท้าหน้ามัสการท่านหลวงตาที่เคารพอย่างสูง ด้วยสำนึกในพระคุณอันหาที่เปรียบมิได้ที่ท่านหลวงตาได้เมตตาปลูก ในโอกาสวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๖ เป็นวันคล้ายวันเกิดของท่านหลวงตา ลูกขอกราบแทบเท้าถวายทองคำแท่งบริสุทธิ์จำนวน ๒ กิโลกรัม โดยจะกราบถวายในวันที่ ๑๒ สิงหาคมนี้ ในนามคณะศิษย์วัดป่านาคำน้อยเจ้าคะ แล้วด้วยอำนาจบุญกุศลครั้งนี้จึงช่วยให้หลวงตามีสุขภาพแข็งแรง เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เป็นที่กราบไหว้บูชาของลูกหลานตลอดไป ขอให้ท่านหลวงตามีอายุถึง ๑๒๐ ปีขึ้นไป ควรมิควรแล้วแต่จะโปรดเมตตาเจ้าคะ) เออ ๑๒๐ จะเอา ๕ คุณ ๑๒๐ ไปเลยก็แล้วแต่เถอะ

(เข้าเรื่องอินเตอร์เน็ตนะครับ กราบเท้าหลวงตาที่เคารพ กระผมมีปัญหากราบเรียนถามหลวงตาดังนี้

ข้อหนึ่ง เวลาผมนั่งสมาธิเป็นเวลานานๆ (๓ ชั่วโมงครึ่ง) รู้สึกมีทุกขเวทนากวนเป็นระยะๆ บางทีรู้สึกง่วง แต่ความรู้สึกพลังแห่งความสงบของจิตมันกล้ากว่ากันก็เลยไม่

รู้สึกรำคาญ แต่บางทีความเจ็บมันแรงขึ้นมาก เริ่มรู้สึกไม่ค่อยนิ่ง กระผมเลยตั้งสติมาดูความเจ็บ แล้วย้อนถามตัวเองว่าใครเป็นตัวรู้ความเจ็บ ก็ตอบไปว่าจิต แล้วจิตจะโง่ไปยึดทำไม ปรากฏว่ารู้สึกว่ามีเวทนาได้ เวทนา รู้สึก แต่จิตไม่รู้สึกทุกซักกับมัน บางทีผมก็ใช้วิธีการที่ว่า เวทนาเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เพราะฉะนั้นในเมื่อเป็นเช่นนั้นมันต้องดับไปเอง ผมก็เลยใช้ศรัทธาความเชื่อนี้สู้กับมันจนมันดับ อยากถามว่า วิธีที่ทำนี้ถูกต้องหรือไม่ครับ)

หลวงตา เรียกว่าถูกต้องทีเดียวนะ ถูกต้องไม่มีข้อแก้ไข ให้พิจารณาอย่างนี้เรื่อย ๆ ไป ทุกขเวทนานี้สำคัญมากในเวลาเรานั่งนาน ๆ หรือเจ็บไข้ได้ป่วย ก็คือทุกขเวทนานี้จะต้องออกหน้า สติปัญญาจะต้องตัดทานกัน ต้านทานกัน สอดแทรกกัน แก่ทุกซักกันทุกแง่มุม จะผ่านไปได้เป็นลำดับ ๆ เฉพาะที่เราแก้เรื่องการภาวนาของเรา แก่ทุกขเวทนาด้วยวิธีการเหล่านี้ เป็นความเหมาะสมแล้ว ให้ทำอย่างนี้ คือจิตของเราเวลาทุกขเวทนามันกล้าสหัส สำหรับผู้ที่มุ่งต่อธรรมอย่างยิ่งแล้ว ทุกขเวทนาจำเอนไรสติปัญญายิ่งหมุนตัว สอดแทรก ๆ กับทุกซัก แยกทุกซักออกมาดู แยกกายมาดู แยกดูหนังดูเนื้อดูเอ็นดูกระดูก ดูอย่างรวดเร็ว เพราะอำนาจของจิต พลังของจิตมันแรงมันรวดเร็ว พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงหลายสัณพັນคมอยู่กับทุกขเวทนาแล้วเปรียบเทียบกัน

หนังเป็นเวทนาหรือ เวทนาเป็นหนังหรือ เนื้อเป็นเวทนาหรือ เวทนาเป็นเนื้อหรือ เนื้อ เอ็น กระดูก ตับไตไส้พุงเป็นเวทนาหรือ หรือสิ่งเหล่านี้เป็นนั่น ถ้าว่าสิ่งเหล่านี้เป็นนี้แล้วรวมกันก็ได้ คนตายแล้วร่างกายมีอยู่ แล้วเวทนาไม่เห็นมี มันไปไหนถ้าว่าเป็นอันเดียวกัน แยกไปแยกมา ทุกซักมากเท่าไรยิ่งหมุน สักเดียวได้จิ้งหะปี่นี้ขาดสะบั้น ผิงเลยการที่พูดอย่างนี้เราทำมาแล้วทั้งนั้น ที่ว่านั่งตลอดรุ่งตั้ง ๙ คืบ ๑๐ คืบ มีแต่แบบเดียวกันทั้งนั้น ที่ว่าหมุนจี๋เลย ทุกซักมากขนาดไหน เอ้า ร่างกายของเราเหมือนกับท่อนฟืนนะ ทุกขเวทนาเหมือนกับไฟเผาขึ้นที่หัวตอที่นั่งอยู่นั้น ไฟคือทุกขเวทนาไหมตัวเผาขึ้นมาเหมือนว่าท่วมหมดตัวเราเลย ที่นี้สติปัญญาอยู่ภายในมันก็หมุนของมันตัว ๆ แยกแยะนั้น แยกแยะนี้ เข้าใจนั้นปล่อยปี่บ จับนี้ปู้บ ๆ ทุกซักมากเท่าไรยิ่งพิจารณา ที่นี้ทุกซักก็ค่อยเบา ลง ๆ อย่างหนึ่งนะ

อย่างหนึ่งพอเข้าใจปี่บแล้วลงผิงเลยเทียว ลงในขณะนั้นแล้วกายหายเงียบเลย ไปไหนหมด นั้นฟังซิ ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนกายนี้มันเป็นท่อนฟืน ทุกขเวทนาเป็นไฟเผาขึ้นอยู่ตลอดเวลานั้น แต่เวลามันรอบแล้วมันหายไปไหนหมด พริบหมดเลย มีแต่จำเลย นี้ละอำนาจของสติปัญญาเรียกว่าธรรม ทุกขเวทนานี้เป็นความจริงอันหนึ่ง ท่านว่า ทุกขัง อริยสัจจ์ ทุกซักก็เป็นความจริงอันหนึ่ง พิจารณาถึงความจริงแล้วทุกสิ่งทุกอย่างจะจริงไป

ด้วยกันหมด จะไม่มีอะไรเป็นข้าศึกศัตรูต่อกัน เข้าใจไหมล่ะ ถึงตายก็ตายไป ต่างอันต่าง
จริงไปเลย ไม่มีใครก่อกรรมก่อเวรต่อกัน จิตไปติดตรงนั้นว่าอันนั้นไม่ดีอันนี้ไม่ดี ตายนี้
คนนี้เศร้าหมองมืดตื้อไปเลย ถ้าต่างคนต่างจริงไปด้วยกันแล้วไปเลย ถูกต้องแล้วที่วันนี้ ให้
พิจารณาอย่างนั้นละ เอ้า ว่าไป

(ปัญหา) ข้อสองครับ เวลาผมพิจารณาชั้น ๕ ผมได้ข้อสรุปว่า รูปชั้นนี้มันก็
เหมือนไม่มี ถ้าจิตไม่ยึดเหมือนตอนนั่งสมาธิ เมื่อจิตสงบกายก็หายไปเหลือแต่นามธรรม
(เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ) แล้วนามธรรมเหล่านี้ถึงจะมีอยู่แต่ถ้าจิตไม่ยึดมันก็ไม่มีความ
หมาย เหมือนเวลาเกิดเวทนาขึ้น ลงไปคิดว่าเรากำลังมีทุกขเวทนาอยู่ จิตก็รู้สึกที่เรา
เจ็บ เมื่อเป็นเช่นนั้น เมื่อกายนี้และเวทนาอันนี้มี แต่นำเรื่องทุกข์และความเจ็บปวดมาทำให้
ใจเรา ใจเราจะโง่ไปยึดมันทำไม ก็ปล่อยมันเสีย รู้แต่อย่าไปยึดมัน ทุกเรื่องใน
ชีวิตประจำวันเมื่อมีทุกข์แล้ว ถ้าผมมีสติธรรมผมก็จะใช้วิธีกำหนดรู้แต่ไม่เอามัน แต่รู้สึกว่า
บางทีจิตมันก็ยังรู้สึกขุ่นมัวบ้าง บางทีสติมาไม่ทันก็ยึดไปเต็มๆ พอรู้ตัวรีบเตือนตัวเองว่า
หลงไปยึดชั้น ๕ อีกแล้ว ไม่ทราบว่าการที่ผมทำเช่นนี้จะเป็นการประมาท ด่วนสรุปไป
หรือเปล่า หรือว่าควรที่จะพิจารณาเหตุและผลมากกว่านี้ กราบเรียนมาเพื่อขอหลวงตา
เมตตาชี้แนะด้วยครับ

หลวงตา ถูกต้องแล้ว การพิจารณามากกว่านี้ก็เพื่อความชำนาญชำนาญมากกว่านี้ขึ้น
ไป ก็เป็นความถูกต้องเหมือนกัน นี่เป็นเงื่อนไขได้นำออกมาพูด เราพิจารณาเท่าไรมันยิ่ง
แยบคาย ยิ่งรวดเร็วนะ เอาละมีเท่านั้น

โยม. มีคนถามมีอีกครับ เขาถามว่า การรู้ว่าตัวตนไม่มี โดยนั่งสมาธิไประยะหนึ่ง
ด้วยการกำหนดลมหายใจเข้าออกไปเรื่อยๆ และตามลมหายใจเข้าออกตลอดเวลา แต่ว่า
ยังไม่เข้าอยู่อารมณ์วิปัสสนาอะไรเลย เราลองหยุดลมหายใจดูจะเห็นว่า เรานี้ไม่มีตัวตน
จริงๆ เช่นการอ่านหรือการเรียนรู้ทางปริยัติแล้วมานั่งคิดโดยการพิจารณาว่า ถ้าเราผ่า
ชำแหละตัวเองแล้วแยกส่วนต่างๆ ออก เราก็จะได้ธาตุต่างๆ ที่มีอยู่ในร่างกายของเรา ๔
อย่างจริงๆ สรุปแล้วว่ากายเราไม่มี และการพิจารณาถึงสิ่งอื่น เช่นต้นไม้ โดยนำหลัก
วิทยาศาสตร์มาช่วย เช่นส่วนใบ ถ้าแยกทางฟิสิกส์ก็จะได้อาตุอย่างนั้น ให้ผลทางเคมี
แล้วแต่เราจะเรียกหรือสมมุติขึ้นมา เมื่อพิจารณาส่วนอื่นทุกส่วนที่มีมาตั้งแต่รากจนถึงยอด
เราจะได้อำตอบเดียวกันคือ รากดูดเอาวัตถุธาตุต่างๆ มาประจุมรวมกันไว้เฉยๆ เมื่อแยก
กลับไปก็ไม่มีส่วนไหนที่เป็นตัวเป็นตนอะไร

จากนั้นก็พิจารณาต่อว่า สิ่งอื่นใดในโลกก็ล้วนอยู่ใต้กฎเกณฑ์เดียวกันหมด หรือการรวมตัวกันของวัตถุธาตุเท่านั้น แม้กระทั่งโลกใบนี้จริงๆ แล้ว ถ้าแยกให้แตกละเอียดก็คือความว่างเปล่าจริงๆ อย่างนี้เป็นวิปัสสนาหรือไม่ เพราะไม่ได้อยู่ในระหว่างนั่งสมาธิ แต่พิจารณาจากความเป็นจริงเวลาอารมณ์ที่ว่างเท่านั้น ทุกอย่างเป็นเพียงวัตถุธาตุเท่านั้น

หลวงตา ไม่ต้องไปวินิจฉัยมัน ว่าเป็นวิปัสสนาไม่วิปัสสนาอะไรละนะ ให้พิจารณาอย่างนั้นก็แล้วกัน เวลากิเลสมันดับตามันไม่ได้เห็นว่าเข้าเป็นวิปัสสนา ดับตาของแอกจนตาจะแตก แยกไม่รู้ ไม่ก็ไม่เห็นถามเราใช้ไหมละ การพิจารณาเป็นหลักธรรมชาติแล้ว เป็นการแยกในตัวแล้ว จะไปเทียบไปเคียงอะไร เอานั่นมาตั้งเอานี้มาตั้งหาอะไร กิเลสมันไม่ได้ตั้งนะ มันใสปิ๋วเลยๆ เราแก้ก็แก้แบบเดียวกัน นี่เรียกว่าเป็นหลักธรรมชาติ เพราะกิเลสเป็นหลักธรรมชาติ ธรรมะเป็นหลักธรรมชาติ ธรรมชาติต่อธรรมชาติแก้กัน เข้าใจกันแล้ว แยกกันอยู่ ต่างอันต่างจริง ต่างอันต่างเป็นธรรมชาติ เข้าใจไหมละ นี่ละการพิจารณาธรรมเป็นอย่างนั้น

พูดเท่าไรมันยิ่งคึกคักขึ้นนะ เตียวมันตีคนนะ โมโห อยากให้เข้าจุดสำคัญที่มันจะระเบิดโลกธาตุนี้ให้เห็นวะ เหล่านี้ละเป็นทางที่จะเข้าระเบิดโลกธาตุคือความตายกองกันอยู่ในโลกนี้ ออกจากความมืดบอดทั้งหลายนี้ ที่นี้เราเบิกเข้าไปๆ ตีเข้าไปแตกผางนี้หมดเลย จำเลย นั่น สุธัญโต โลก ไม่ต้องถามกับใครละ เวลามืดก็คือจิตดวงนี้ เวลามันว่างก็คือจิตดวงนี้ สุธัญโต โลก ว่างก็คือจิตดวงนี้ ไม่ต้องไปถามใคร อะไรจะวิเศษวิโสยิ่งกว่าธรรม พระพุทธเจ้าเป็นผู้ค้นพบมานำมาสอนพวกเรา ให้พากันยึดนะ

แก้วอันเลิศเลอคือพุทธศาสนา พูดให้เต็มย่นเลย เราเอาตัวออกย่นเลย ตัวเท่าหนู แต่หัวใจมันไม่ใช่หนู มันเป็นนักรู้เหมือนกัน เช่นอย่างธรรมธาตุเข้าเป็นอันเดียวกันแล้ว ใครใหญ่ใครน้อยไม่มี อันนี้เป็นนิสสัยวานาที่แยกออกไปก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง ต้นไม้ชนิดเดียวกันก็ตามแต่กิ่งก้านมันไม่เหมือนกัน ต้นมันเป็นชนิดเดียวกันก็ตาม แต่กิ่งก้านไม่เหมือนกัน ต้นคือความบริสุทธิ์เหมือนกันก็ตาม นิสสัยวานาความลึกตื้นหนาบางนั้นต่างกัน เข้าใจหรือ เช่นพุทธวิสัย สาวกวิสัยแต่ละองค์ๆ ไปคนละแบบๆ ความบริสุทธิ์เป็นอันเดียวกัน เข้าใจหรือที่พูด ก็ไม่เห็นมีอะไร

เราอยากให้พี่น้องทั้งหลายได้สนใจทางด้านจิตตภาวนาซึ่งเป็นภาชนะใหญ่ หรือเป็นส่วนเป็นถาดที่กิเลสมันถ่วงเทออกมา นี่ แยกกองทุกข์อยู่ที่หัวใจทั้งนั้นนะ พอเอาธรรมมาเบิกนี้ชะล้างออกๆ เหล่านี้ตกพรวดพราดๆ เหลือแต่ความใสสว่างขึ้นภายในใจของเรา ธรรมเป็นผู้ชักฟอก จำขึ้นที่นี้เลย จึงเรียกว่าทุกข์ทั้งมวลมาอยู่ที่ใจ ธรรมกำจัดมันออก

หมดแล้ว สุขทั้งมวลมาอยู่ที่ใจ เข้าใจใหม่ มีสองอย่างเท่านั้นในโลกธาตุนี้ ไม่มีอะไรเหนือใจไปได้ ใจเป็นผู้รับทั้งสุขทั้งทุกข์ บรมสุข มหันตทุกข์ก็อยู่ที่ใจ แก้ได้แล้วเป็นบรมสุข จึงสอนลงที่ใจๆ ไม่มีใครในโลกอันนี้ที่จะมาปลดเปลื้องทุกข์ให้ถูกจุดหมายได้เหมือนพระพุทธเจ้า คือหัวใจเป็นที่รวมแห่งทุกข์ หัวใจเป็นที่รวมแห่งสุข ชะล้างเข้าไปตรงนี้ ๆ แล้วจะจำขึ้นมา ๆ นี่คือพุทธศาสนาเรียกว่าเลิศเลอ

เมื่อวานนี้เราก็คงได้พูดไม่ใช่หรือ ที่ว่าศาสนาเต็มโลกเต็มสงสาร พอว่าอย่างนั้นเอาความจริงมาว่า ใครจะว่าเราประมาทเอาความจริงมาพูด ศาสนาเต็มโลกเต็มสงสาร แต่โลกทั้งหลายที่มีศาสนาประจำตน ๆ หากความสุขไม่ได้ เพราะอะไร เพราะศาสนาแต่ละศาสนาเป็นโครงการของกิเลสพาสังสมทุกข์ทั้งนั้น ๆ ผู้ที่เป็นเจ้าของศาสนาก็คือคลังใหญ่ของกิเลสอยู่ในนั้น นำคลังใหญ่ไปสอนคนเขา โลกยอมรับนับถือปฏิบัติไปก็กลายเป็นกิเลสไปตาม ๆ กันหมด ส่วนคลังของธรรมคือพระพุทธเจ้า ความบริสุทธิ์สุดยอดอยู่นี้ เปิดธรรมออกนี้กระจายสอนโลก สว่างกันไป ๆ ปลดทุกข์ได้ ๆ โดยลำดับ จนกระทั่งปลดทุกข์ได้โดยสิ้นเชิง คือธรรมพระพุทธเจ้าที่เป็นคลังของธรรมในหัวใจ พวกสัตว์โลกทั้งหลายเป็นคลังของกิเลสทั้งนั้น เจ้าของศาสนานั้น ๆ เป็นคลังกิเลส สอนจึงเดินตามโครงการของกิเลส ไม่ได้เดินตามโครงการของธรรม เพราะใจเป็นคลังของธรรม อย่างนี้ไม่มี มีพระพุทธเจ้าเท่านั้น พวกกันเข้าใจแล้วหรือ

เราไม่ได้ประมาทใคร เอาคอเราไปตัดตัดได้เลย เราพูดตามหลักความจริง มันรู้กันอยู่อย่างนี้ จะให้ว่าไง สามโลกธาตุจะมาค้ำธรรมพระพุทธเจ้าที่เราครองอยู่เวลานี้ ค้ำนก็ค้ำนไปเถอะเราไม่ฟัง นี่แหละที่ว่า สนุทธิฐิติโก ประกาศป้างขึ้นมาในหัวใจแล้วถามใคร ว่าจั้นเลย

โยม สุดท้ายผู้หญิงครับ กราบเรียนหลวงตาที่เคารพอย่างสูง ด้วยความเมตตาธรรมของหลวงตา ดิฉันขอกราบอาราธนาเรียนถาม อารมณ์ธรรมปัจจุบันนี้ ดิฉันอยู่ในอารมณ์แห่งสมมุติ อิริยาบถต่าง ๆ ของร่างกายทั้งรูปและนาม พร้อมทั้งอาการเกิดดับเป็นสมมุติ ขอความเมตตาธรรมจากหลวงตาได้โปรดอนุเคราะห์ธรรมในครั้งนี้อย่างสูง อารมณ์ธรรมกราบขอบพระคุณในความเมตตาธรรมของหลวงตาเป็นอย่างสูง อารมณ์ธรรม

หลวงตา เขาอยู่ยังงี้ละ จุดที่ถามก็ไม่เห็นมี มีแต่เล่า ๆ แล้วจะให้เราตอบว่าไงก็ไม่ มีจุดไหนที่ควรจะตอบ อ่านอีกทีหนึ่งนะ(โยมอ่านคำถามอีกครั้ง) เงียบเลยไม่ตอบ ถ้าตอบมันจะได้ตีหน้าผากคน ไม่อยากตีหน้าผาก เรากำลังจะไปแล้วเดี๋ยวนี้ เอาละพอ พูดไม่ได้หน้าได้หลัง อยู่กับสมมุติ ใครก็อยู่กับสมมุติด้วยกัน ไม่ทราบว่าจะให้ตอบว่าไง เอาละพอ

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ *www.luangta.or.th*